

نیت خیر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

در روایت داریم که « نية المؤمن خیرٌ من عمله »؛ اگر بخواهیم برای آن مصداقی ذکر کنیم، یقیناً امیر کبیر و دارالفنون مصداق تامی برای آن است. مدرسه‌ای که امیر بزرگ ما، برای آن اندیشه کرد، طرح آنرا در انداخت ولی بعد از شهادتش بنای آن پایدار گشت و هر خیری که امروز از دارالفنون ذکر شود پیش از صاحب آن امور خیر، نام امیر به قلب‌ها خطور می‌کند و یاد او بر ذهن‌ها متبادر می‌گردد. این معنای حقیقی و دلیل روشن بر این ادعاست که هر چیزی برای خدا باشد باقی می‌نماید و رشد و نمو می‌کند. فکر تأسیس دارالفنون، تبدیل به شجره‌ای شد که شاخ و برگ افزود و سال‌ها میوه داد و امروز نقطه عطفی برای بررسی آموزش‌های نوین در کشور شده است.

تاریخ آموزش و پرورش نوین در ایران در حوزه علم و ادب اعم از مهندسی، پزشکی، بدنی، نظامی و معارفی هر کدام به نوعی سابقه در دارالفنون دارند. دیگرانی که بعد از امیر زمام امور

دارالفنون را به دست گرفتند. نه تنها نتوانستند که نام او را از خاطره‌ها ببرند بلکه تلاش آنان نیز بر شوکت امیر افروز و آفرین‌ها نثار جان و روان امیر و کیش و آیین خداپاورانه او شد. در این شماره از مجله با برخی از اسناد مواجه می‌شویم که همه حکایت از تدبیر، درایت و دوراندیشی آن بزرگ دوران خواب‌آلودگی و جهالت‌زدگی صاحبان قدرت سیاسی دارد. هم او که دوست قدر را نمی‌شناسد و دشمن از بغض بر او می‌تازد و رقیب از سر حسادت آتش کین بر سر او می‌افروزد.

ما امروز حسرت او را می‌خوریم که چرا قدر او نشناختیم اما باز هم بسیاری از ما غافل از آنیم که در طلوع مجدد امیران سرزمین ایران باید دارالفنون را قدر بشناسیم و صاحبان فنون ایرانی را از صنایع دفاعی تا پزشکی و سلامت، سیاست و دیانت، استقلال و آزادی، از خودکفایی در زراعت و صنعت پاس بداریم. و رشد و شکوفایی فرزندان ایران را با تربیت مستقل به جدّ و جهد پی‌گیر باشیم.

دکتر محی‌الدین بهرام محمدیان